

PEVSKI ZBOR COMMERCE

Pevski zbor Commerce je še mlad zbor. Leta 1980 se je nekaj entuziastov odločilo, da ustanovijo pevske zbor. V jeseni istega leta se je zbralo 9 fantov, ki so ob Dnevu republike prvič zapeli, junija 1981 pa so na reviji pevskih zborov nastopili kot moški pevske zbor. Jeseni 1981 so se

fantom pridružila tudi dekleta. Vidnejši uspeh je zbor dosegel na otvoritvi razstave Ex tempore Ljubljana 82 na Magistratu. Zbor se je počasi širil in zdaj šteje 42 rednih članov. Zborovodja je profesor Srdan Ribarović.

Foto: IVAN ŠUČUR-IKI

BORCI V KS BRINJE

Vedno aktivni

Ob polnoštevni udeležbi smo imeli člani ZZB NOV Brinje 16. februarja v osnovni šoli Franceta Bevka letno volilno konferenco. Na začetku nas je prisrčno pozdravila pionirka te šole, ki se je zahvalila za bogato podajanje dogodkov iz časa NOV, saj borci popestrijo pouk s svojimi doživljaji ob raznih dogodkih, navdušeni so bili tudi, ko so jim borci razstavili nekatero trofejno orožje, s katerim so se borili za svobodo.

Predsednik organizacije Jože Simšič je podal izčrpano poročilo, iz katerega je bilo razvidno delo same organizacije, kot tudi delo borcev na terenu v drugih organizacijah, kjer so bili, kot vedno, vsepovsod aktivni. Tudi vse komisije so se izkazale z nesebičnim delom, plan dela za leto 1983. je bil stoddostno izpolnjen. Borci so soglašali, da je potrebno biti še vedno buden nad vsemi dogajanjmi, tako na terenu, kot tudi navzven, posebno je treba gledati, da bomo v nove organe izvolili delovne ljudi.

Z aplavzom prisotnih je bil sprejet predlog za ponovno izvolitev Jožeta Simšiča za predsednika naše organizacije.

Organizacija ZZB NOV Brinje ima včlanjenih 289 borcev - aktivistov. Lani je umrlo 19 članov naše organizacije, kar smo počastili z enominutnim molkom.

VLADO KRANJC

ČRNUŠKI GASILCI

»Saj vendar nismo sami sebi v namen!«

Črnučani se lahko pohvalijo z bogato in dolgo gasilsko tradicijo, saj je bilo njihovo gasilsko društvo ustanovljeno že 1912. Njihovi gasilci so zaradi največje požarne ogroženosti v občini tudi najbolj opremljeni med vsemi osmimi društvi za Bežigradom. Gasilci pa vseeno niso zadovoljni. Želijo si več sodelovanja s svetlo krajevnih skupnosti Črnuče-Gmajna, Rezke Dragar in Franc Ravbar in predvsem z njihovimi družbenopolitičnimi organizacijami. Na nedavnem občnem zboru, na katerem gasilci vsaki dve leti pregledajo svoje delo, spet ni bilo nikogar iz krajevnih skupnosti. »Poznajo nas samo, kadar nas potrebujejo. Saj vendar nismo sami sebi v namen,« so kar malce užaljeni.

Lani je na Črnučah gorelo petkrat, predlani osemkrat. Največkrat je rdeči petelin zapel v rašiških gozdovih. Požrtvovalni črnuški gasilci so bili vedno med prvimi na kraju nesreče in so s svojim prostovoljnim, največkrat nočnim ukrepanjem, veliko dobrin zavarovali pred še večjo škodo. To je bil tudi povod, da so me Peter Bernik, Bojan Pečar, Dušan Drobež, Andrej Kovač, Jože Bec in Lojze Erjavec povabili na razgovor v »svoj« dom na

Črnučah. Pa veste, kaj me je najbolj presenetilo? Ne številne težave s podmladkom, s premajhnim številom gasilcev - voznikov C kategorije, z nesodelovanjem s krajevnimi skupnostmi ter ne nazadnje s telefonom, ki ga še vedno nimajo. Najbolj me je presenetilo, da so kljub problemom, ki so jih kar z rokava stresali, že zelo dolgo in še vedno gasilci. Največ med njimi jih nosi gasilske uniforme že enaindvajset let, Lojze Erjavec pa že osemindvajset. »Marsikaj se je spremenilo od takrat, ko sem sam postal gasilec. Takoj po vojni smo cisterno še s konji porivali po vodo. Na zvok sirene pa smo še vedno kot volkovi, takoj skupaj,« se je pošalil Lojze.

Pa težave črnuških gasilcev? »Veste, z nikomer se ne bi želeli prepirati. Tudi pohvale ne potrebujemo. Prav bi bilo le, da bi se nas spomnili tudi, ko imamo občni zbor ali letne sestanke, ne pa le, ko nas potrebujejo za nastope na raznih proslavah,« so dejali. Z vajami, ki jih morajo na hitro organizirati za ta ali oni praznik, imajo namreč same težave pa še stroške povzroči. Res je, da so gasilci s svojo brizgalno lep okras vsaki priložnosti, želeli pa bi, da bi jim ob požarih in naravnih nesrečah priskočile na pomoč tudi enote civilne zaščite iz krajevnih skupnosti. Saj tudi sami sodelujejo pri izobraževanju njihovih članov. Že ničlikokrat so črnuški gasilci opozorili na neurejeno hidrantno omrežje na Črnučah. Pa je bilo vse kot bob ob steno. Čeprav visi na gasilskem domu razdelilna telefonska omarica, sami še nimajo telefona, ker menda ni številke! Po izgradnji zdravstvene postaje na Črnučah krajevna skupnost še vedno ni poskrbela za ureditev njene okolice. Ker ni odločnih kanalov, voda teče naravnost v gasilsko garažo. Poleg tega pa tudi izvoz na Titovo cesto ni urejen.

Kljub temu pa so črnuški gasilci optimisti. Med 46 članov je kar 10 mladincev in 20 pionirjev ter 15 usposobljenih gasilcev. Vedo, da se bodo morali še naprej učiti in usposabljanje, da bodo kos hitremu in učinkovitemu boju z ognjem in drugimi naravnimi ujami. Upajo le, da bo tudi pri njih sodelovanje s krajevnimi skupnostmi, predvsem s socialistično zvezo, spet tako uspešno kot včasih. Še posebej zato, ker se nekatera gasilska društva za Bežigradom z njim lahko pohvalijo.

VIDA PETROVIČ

VISOK JUBILEJ PARTIZANSKE MATERE

Jera Čebulj praznovala 97. letnico

JERA ČEBULJ, partizanska mati, je 1. marca praznovala svoj 97. rojstni dan. Rodila se je v Pirničah pod Šmarno goro. Z možem, ki je leta 1922 umrl, in s štirimi sinovi, so do začetka vojne živeli v Mali vasi. Od kmetije, ki je po mozevi smrti kmalu propadla, je ostala le še stanovanjska hiša z manjšim gospodarskim poslopjem. Po razpadu stare Jugoslavije so se vsi štirje Čebuljevi sinovi vključili v delo Osvobodilne fronte in Čebuljeva hiša z Zlatlerjevo mehanično delavnico je postala zbirališče

organizatorjev in aktivistov Osvobodilne fronte.

Jerini sinovi so drug za drugim odšli v partizane, sama pa je v Mali vasi nadaljevala z delom za Osvobodilno fronto. Zbirala je oblačila in vse, kar so potrebovali partizani. Pletla in šivala je za partizanske družine ter z ostalimi ženskami pomagala ljudem, ki so imeli svojce v internaciji ali okupatorjevih zaporih, in majhnim otrokom. Jera Čebulj, aktivna članica Osvobodilne fronte in AFŽ, je v narodno osvobodilnem boju izgubila tri sinove.

Najstarejši Lojze je padel na pohodu II. grupe odredov čez Gorenjsko na Štajersko, ko se je grupa prebijala čez Krvavec v avgustu leta 1942. Vinko, ki je delal za Osvobodilno fronto že od leta 1941, je naslednje leto postal član Komunistične partije Slovenije in član rajonskega odbora OF, zadolžen za opremo partizanov, ki jo je skrival v domačem bunkerju. V začetku leta 1943 je bil izdan, aretiran ter v saveljski okupatorjevi postojanki po grozovitem mučenju ubit. Franc, ki je odšel v partizane aprila 1942 v Polhograjske Dolomite, je padel na pohodu na Gorenjsko junija istega leta pri Osoviniku nad Skofjo Loko. Najmlajši sin Silvo pa je odšel v partizane oktobra 1941 v II. štajerski bataljon na Pučled. Decembra je bil v boju z Italijani ujet na Dolenjskem in odpeljan v italijanske zapore v Alessandrijo, leta 1944 pa interniran v nemško taborišče v Šleziju. Ves čas je bil povezan z narodno-osvobodilnim gibanjem. Po vojni je nadaljeval s svojim političnim delom ter aktivnostmi v telesni kulturi, saj je bil privržen športnik, tako kot njegovi

NOVO V EMBI

Sladki greh prihaja iz Bežigrada

V Mercatorjevi delovni organizaciji Emba so dve leti pripravljali novo sladko presenečenje: že uveljavljenemu Benku so se zdaj pridružili prelivi, ki jih ponujajo pod imenom »Sladki greh«. Razlika pa je vendarle občutna: pri Benku gre za nakup licence, »Sladki greh« pa je domači proizvod, saj so tehnologi sami pogrnili recept, pa tudi vsa oprema, v katero so investirali 10 milijonov dinarjev, je domača.

»Začetek prodaje nas je presenetil,« ugotavlja direktor Boris Vaupotič. »Že prvi mesec proizvodnje, decembra, smo naredili kar 30 ton prelivov, tržišče pa je novi proizvod takorekoč vsrkalo.«

Ni kaj, radi grešimo! Embin greh ima za zdaj dva okusa, kakao in ribez, pripravljen je preliv z okusom karamela, letošnji plan pa je ambiciozen: naredili bodo 500 ton prelivov. Povpraševanje je dovolj veliko, kupci so zasebniki in gostinci, področij uporabe pa je precej: polijemo ga lahko prek sladoleda ali palačink, prek pudinga ali kake druge sladke dobrote.

Iz Embe pa so lani odpeljali precej več kave kot nekaj let nazaj: kar 1.250 ton, kar je za 350 ton več kot v letu 1982 in približno toliko kot v »kavno normalnem« letu 1978. »Tudi proizvodnja Benka se je bistveno povečala, saj smo presegli 1.000 ton, zato pa se vse bolj zmanjšuje količinski obseg proizvodov, ki smo jih pri nas pakirali: denimo čajev, začimb, suhih plodov. Vse to prihaja iz uvoza, cene so določene, za pakiranje z izgubo pa se ne moremo odločiti,« pojasnjuje Boris Vaupotič. Poslovno leto 1983 je bilo za Embo po prvih podatkih uspešno, še sami pa ne morejo verjeti številkam, ki namesto načrtovanega celotnega prihodka v višini 650 milijonov dinarjev kažejo 1.150 milijonov dinarjev celotnega prihodka. Tako številko bodo letos, ko postaja uvoz kave spet vprašljiv, težko dosegli.

S. D.

